

Jim en de cyborg

Jim en de cyborg

Martin Brouwers

Ook verschenen in deze reeks:

Avontuur in Londen
Gewetenloos
Topgeheim
Ijskoud
De Roemeense kwestie
Het duistere geheim
Bloedheet
De oplichters

Martin Brouwers

Coverontwerp: Brave New Books/Martin Brouwers

ISBN: 9789402150742

Uitgeverij: Brave New Books

© 2016 Martin Brouwers

2^e druk 2025

*www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers
martinbrouwersboeken@gmail.com*

INHOUD

- 1. *Vreemde vogels op Rottumeroog***
- 2. *Een ongewoon gesprek***
- 3. *Afspraak met Karin***
- 4. *Vorbereidingen***
- 5. *Jim wil er meer van weten***
- 6. *Een merkwaardig tafereel***
- 7. *Welkom terug***
- 8. *De ontsnapping***
- 9. *Nieuwsgierige Jim***
- 10. *Oog in oog met de cyborg***
- 11. *Mayday! Mayday!***
- 12. *Weer veilig thuis***
- 13. *Onthutsende onthullingen***
- 14. *Een woeste achtervolging!***
- 15. *De spoedvergadering***
- 16. *Jacht op de cyborg***
- 17. *Jim in het noorden van het land***
- 18. *De zeedijk***
- 19. *In het hol van de leeuw***
- 20. *Iemand nog koffie?***

1. Vreemde vogels op Rottumeroog

Het sinds 1991 onbewoonde Rottumeroog bood een trieste aanblik. Het eiland dat deel uitmaakt van de Nederlandse Waddeneilanden werd al dagenlang geteisterd door een hevige noordwesterstorm.

Nu kwamen deze stormen wel vaker voor in de Nederlandse Waddenzee, maar deze woedde al uitzonderlijk lang en heftig. Door het gebrek aan onderhoud sinds 2003, en het feit dat het eiland sinds die tijd niet meer bewoond wordt, heeft de natuur al twaalf jaar vrij spel.

Het ooit tot natuurgebied gebombardeerde eiland bood een zeer geschikte broedplaats voor veel vogelsoorten zoals Plevieren en Lepelaars. Allen vinden ze hun plekje tussen beplanting zoals Vlasbekjes, Teunisbloemen en Duinviooltjes die nu woest heen en weer bewogen op de hevige winden.

Het zeewater rondom het eiland stond hoog, waardoor grote delen ondergelopen waren en het eiland nog kleiner leek dan het al was.

De met mos begroeide betonnen plaat zou niemand opgevalen zijn, het risico ontdekt te worden was nihil.

De vogels hadden er geen interesse in en behalve de maker en zijn kornuiten wist niemand van het bestaan ervan af. Het had een degelijke ondergrond kunnen zijn voor een uitkijktoren of voor een hut voor vogelspotters, maar ook die waren er allang niet meer, Behalve zo nu en dan in de zomer.

Eigenlijk was het hele natuurgebied tot verboden gebied verklaard zodat de betonnen plaat wellicht nooit ontdekt zou worden, ware het niet dat... nee, dat is voor later.

Tot dan toe was de betonnen plaat nog onontdekt en dat zou voorlopig zo blijven ook.

Terwijl de door de wind heen en weer geslagen regen erop neerkletterde kwam een deksel, in het midden van de plaat, in beweging. Het was een rond, stalen deksel met een diameter van ongeveer zeventig centimeter, groot genoeg om een man door te laten. Het had een putdeksel kunnen zijn, zij het dat hier geen riolering in de grond lag.

Langzaam kwam het deksel enkele centimeters omhoog en

schoof vervolgens opzij. Het schurende geluid van staal op beton werd overstemd door het gierende geluid van de wind en de neerstortende regen.

Toen de opening die ontstaan was groot genoeg was om er een persoon door te laten, bleef het deksel stilliggen.

Langzaam kwam een hoofd omhoog, bedekt door een grote, van oliegoed vervaardigde, gele zuidwester met brede randen die bescherming tegen de regen moest bieden en die met een stormband aan het bijbehorende hoofd bevestigd was.

Het was een onwerkelijk beeld hoe een man, in geel oliepak gekleed, uit het gat kroop, zich oprichtte en zich naast de opening opstelde.

Dit tafereel herhaalde zich nog vier maal zodat er uiteindelijk een groep van vijf man verzameld was.

De laatste schoof het zware, stalen deksel weer op zijn plaats en sloot zo de opening weer zorgvuldig af. Vervolgens zette de grote groep zich in beweging en liep, gebogen tegen de wind in, richting iets wat op een grote heuvel leek te zijn, maar het echt niet was.

Enkele mannen trokken een camouflagenet opzij en de heuvel was verdwenen. In plaats daarvan was een groot voertuig verschenen. Geen auto, geen boot, maar ook geen vliegtuig.

Het was echter groot genoeg om de vijf mannen in te herbergen die, na de omhoogscharnierende deur geopend te hebben, gehaast en om zich heen kijkend instapten.

Alsof er ook maar iemand was om hen op te merken!

De laatste man nam het camouflagenet mee naar binnen waarna de deur achter hem meteen weer gesloten werd.

Even gebeurde er niets, totdat plotseling een zacht gezoem hoorbaar werd dat aanzwelde tot een haast oorverdovend geluid dat zelfs het geluid van de wind en de regen overstemde.

Licht schommelend kwam het voertuig langzaam omhoog en een soort luchtkussen daaronder ontplooidde zich. Het was de rok waar door de propellers lucht in geblazen werd en het voertuig los van de grond kwam.

De lucht werd door de luchtinlaten aan de bovenkant van het

voertuig aangezogen door twee krachtige motoren wat onder andere de verklaring was voor het enorme lawaai. Wat daar mede toe bijdroeg was het geluid van de twee grote, verticaal geplaatste, propellers aan de achterkant van het voertuig die voor de voortstuwing zorg droegen en inmiddels ook op toeren waren gekomen.

Na enkele minuten zette het grote luchtkussenvoertuig zich in beweging en bewoog langzaam voorwaarts om al vrij snel snelheid te winnen. Opboksend tegen de wind en zwevend over de deinende ondergrond van gras, bloemen en water zette het koers naar het vasteland, de kust van Groningen.

Behendig omzeilde de hovercraft de hoge, gietijzeren kaap, het in 1990 volledig gerestaureerde dagmerk-baken voor de scheepvaart en thans nog het enige bouwwerk, verliet het eiland en maakte nog meer snelheid toen het alleen nog maar water onder zich had. De hoge golven schenen de hovercraft niet te deren en de sterke motoren stuwden de zware machine met zijn passagiers steevast naar het vasteland.

Het scheen precies te weten waar het naar toe wilde en volgde nauwgezet de uitgezette route zonder het risico ontdekt te worden.

ROME, ITALIË.

Op datzelfde moment, op een geheime locatie ergens in Rome was een groep van negentien mannen en vrouwen bijeen die zichzelf het "Progressive Science Committee (PSC)" noemde.

Behalve de groepsleden zelf, stuk voor stuk topwetenschappers in hun vakgebied, wist dan ook echt niemand van de bijeenkomst en de locatie af, wat op zich al tamelijk verontrustend zou kunnen zijn. Aan de andere kant ging het om zeer vooraanstaande geleerden die vooral op het gebied van kunstmatige intelligentie, robotica, genetica en medische wetenschap baanbrekend werk hadden verricht.

Hun namen waren bekend in hun wereld en sommigen waren zowel door collega's als door de wereldwijde media op een voetstuk geplaatst.

Al met al een respectabel, maar toch illuster gezelschap.

Ze hadden zojuist plaatsgenomen aan de lange glazen tafel en alle blikken waren gericht op de man aan het hoofd ervan.

Er heerste een doodse stilte en de man liet zijn ogen de grote zaal rondgaan. Het was alsof hij alle aanwezigen een voor een inspecteerde.

Natuurlijk waren allen onberispelijk gekleed. De een wat formeler dan de ander, maar het ging duidelijk om zeer gedistingeerde personen die stuk voor stuk waar dan ook veel indruk gemaakt zouden hebben.

Uiteindelijk verbrak de man de stilte.

‘Geachte collegae,’ sprak hij in perfect Engels, ‘welkom! Het moge duidelijk zijn waarom we hier aanwezig zijn, dus laten we maar meteen ter zake komen.’

Er werd instemmend geknikt en gemompeld, tot de man aan het hoofd van de tafel verder ging.

‘We kennen allemaal de ijver en toewijding van onze collega, professor Braakman als het gaat om zijn vakgebied en aanverwante zaken. Ook zijn wij, na zijn laatste openbaringen, bekend met zijn zienswijzen en doelstellingen, waarvan duidelijk mag zijn dat wij daar niet achter kunnen staan.’

Er klonk opnieuw instemmend gemompel in de zaal en de aanwezigen wierpen elkaar een vluchtige blik toe.

‘Zijn laatst geuite theorieën, die niet meer dan koppige ideeën blijken te zijn, zijn ronduit belachelijk,’ vervolgde de man, ‘en bovendien zeer immoreel en onethisch te noemen. Zoals uit de telefonische rondvraag met u, gewaarde aanwezigen, al bleek, wijst u allen eensgezind zijn theorieën van de hand en zijn er twijfels over zijn verdere deelname aan het PSC. Daarom stel ik voor, nu meteen, tot stemming betreffende zijn deelname over te gaan. Laat iedereen die zich niet kan vereenzelvigen met de ronduit huiverige theorieën van collega professor Braakman, zijn hand opsteken.’

Zonder enige aarzeling gingen de handen de lucht in, niet één persoon uitgezonderd.

‘Da’s duidelijk,’ zei de man voor wie de uitkomst van de stemming blijkbaar geen verrassing was.

‘Bij deze is het lidmaatschap van collega professor Braakman ingetrokken en maakt hij dus geen deel meer uit van het PSC.

Omdat hij zichtbaar niet aanwezig is zal er zo een mededeling via de geheime lijn naar hem uitgaan. Ik dank u.'

Niet alleen de stemming maar ook de vergadering werd hiermee afgesloten en verschillende leden stonden op om het gebeurde met elkaar te bespreken. Er was duidelijk een goede verstandhouding onder alle aanwezigen en er werden gemoedelijk gesprekken over en weer gevoerd.

De man die al die tijd het woord had gevoerd schudde wat handen, voerde enkele korte gesprekjes en trok zich als eerste terug.

Eenmaal buiten de grote vergaderzaal, in de hal van de villa, haalde hij uit de binnenzak van zijn colbert een mobieltje tevoorschijn. Hij had al snel in zijn contactenlijst gevonden wat hij zocht en begon met het intypen van zijn bericht.

Het was kort en bondig, maar kon niet verkeerd begrepen worden.

Of de ontvanger er blij mee zou zijn was maar de vraag, maar niet echt iets waar de man zich druk om maakte.

NEDERLAND.

Voor velen had de herfst iets onheilspellends. Het was alsof al het mooie in de natuur zich langzaam teruggetrok om in winterslaap te gaan en kale boomtakken achterliet.

Het landschap was begonnen aan een metamorfose waarvan veel mensen het mooie niet konden inzien. Het beïnvloedde hun stemming en daardoor hun gedrag, het was simpelweg gezegd voor velen niet het vrolijkste seizoen van het jaar.

Jim Callahan had daar echter totaal geen last van.

Hij was even opgewekt en ondernemend als altijd en kon er zelfs het mooie wel van inzien.

De bladeren vielen al ruim een maand en hadden de bospaden hier en daar bedekt met een dikke laag. Alleen de naaldbomen trokken zich van de seizoenen niet veel aan en boden nog steeds een prachtige, groene aanblik.

Dat er een stormachtige wind stond met af en toe wat regen deerde hem niet en hij trapte onvermoeid door. Hij stuurde zijn mountainbike over de zandpaden, door de bladeren en

kuilen en over de heuvels van het nabij zijn huis gelegen bos. Wat prees hij zich gelukkig in een omgeving als dit te mogen wonen, en voor zover hij wist konden zijn ouders het net zo goed waarderen.

Naarmate het later in de ochtend werd, zwelde de wind steeds meer aan en hij besloot richting huis te fietsen. Hij zou vanmiddag zijn vriendin, zo mocht hij haar inmiddels noemen, bij haar thuis ophalen om daarna samen naar het tehuis van haar oma te gaan.

Karin had altijd al een hele goede band met haar oma gehad en die was zelfs nog sterker geworden toen zij onlangs in een tehuis opgenomen moest worden. Haar lichaam liet haar steeds meer in de steek en zelfs huishoudelijke hulp was niet langer toereikend.

Van boven mankeerde oma niets en ze was zelfs, vooral tot verbazing van het personeel en tot vermaak van de familie, nog vlijmscherp. Toen Karin Jim aan haar voorstelde had ze meteen gereageerd met de woorden: 'Mooi zo, hoef je mij niet meer zo vaak lastig te vallen...'

Soms moest je even doordenken bij de humor van oma, maar het was duidelijk dat ze goed wist waar ze het over had.

Het had meteen geklikt tussen haar en Jim en hij had het altijd al leuk gevonden samen met Karin bij haar op bezoek te gaan en soms boodschappen te doen of het vuilnis buiten te zetten.

Soms speelden ze Rummikub en hoewel oma lang niet altijd won, was het alsof ze het spel al haar leven lang speelde.

En soms vroeg Jim zich zelfs af of ze Karin en hem niet opzettelijk liet winnen, gewoon om het voor hen niet te bederven.

Hoe dan ook, het was altijd een plezier om bij oma op visite te gaan, zelfs nu ze in een tehuis zat.

Hij had het bos inmiddels verlaten en koerste op huis aan. Het vooruitzicht op droge kleren en warme chocolademelk maakte dat hij de kortste weg nam en tien minuten later al zijn fiets onder de veranda in zijn achtertuin parkeerde.

Hij wilde door de open keuken de woonkamer in om naar de hal te gaan, maar kwam niet verder dan de keuken.

Hij zag zijn vader en moeder in de woonkamer, stilzwijgend

naast elkaar zittend, gespannen naar de tv op het dressoir staren. Zijn zusje, Sophie, speelde met een grote pop waar ze zachtjes tegen praatte en wat haar ouders ook zo boeide, het ging aan haar volledig voorbij.

Ze was alleen even hoorbaar als er op de tv een stilte viel, die slechts steeds van korte duur was. Er was een stem luid hoorbaar en aan de toon ervan te horen ging het om iets belangrijks.

Jim stapte de woonkamer in en zei: 'Hoi ma, hoi pa...' maar er volgde geen reactie. Hij liep verder, naar de bank waarop zijn ouders zaten en draaide zijn hoofd naar de tv.

De luide stem was van een nieuwslezer die duidelijk opgewonden was over hetgeen hij te brengen had en hij had nu ook Jims aandacht getrokken.

Wat de nieuwslezer vertelde was op zijn zachtst gezegd, opmerkelijk, eerder onwaarschijnlijk maar het moest waar zijn.

Jim vroeg dan ook aan zijn vader: 'Pa, is dit echt waar? Dat kan toch niet?'

Zijn vader draaide zijn hoofd en keek omhoog.

'Hoi, jongen... en ja, het is echt waar...'

2. Een ongewoon gesprek

De oudere man achter het grote controlepaneel met daarboven een behoorlijk aantal schermen, zat zichtbaar te genieten van de informatie die hij doorkreeg.

De ruimte was gevuld met high-tech computerapparatuur en beeldschermen waarop zowel grafieken als echte beelden te zien waren. Lampjes flitsten aan en uit en er klonken allerlei piepjes en andere geluidjes.

De ruimte waarin hij zich bevond was slechts een klein deel van de enorme ruimte die hij zorgvuldig ondergronds, in het diepste geheim had laten bouwen door het bouwkundig team van een zeer betrouwbare vriend uit het verleden.

Het transport van zware machines en bouwmaterialen van het vasteland naar het eiland was altijd 's nachts gebeurd en nooit iemand opgefallen. Het was een monsterklus geweest, maar ze hadden het voor elkaar gekregen.

Geen buitenstaander zou ooit kunnen vermoeden wat hier gebeurd was en de ondergrondse ruimte lag goed verscholen op het verlaten eiland.

Nu ook dit gelukt was, glunderde hij als een klein kind.

'Professor... professor Braakman...' klonk een stem achter hem, '...we hebben verbinding, u kunt over een minuut de lucht in.'

'Geweldig!' zei hij en liet zijn vingers nog even snel over een van toetsenborden glijden die voor hem stonden. Hij moest nog even wat dingetjes regelen, maar zijn mensen hadden voortreffelijk werk geleverd. Ze hadden zijn instructies nauwkeurig opgevolgd en zijn zelf ontwikkelde apparatuur en programma's op de juiste manier gebruikt.

Hij dacht niet terug aan alle voorbereiding die aan zijn plan voorafgegaan was, aan al het werk en de tijd dat het gekost had om het uiteindelijk zover te brengen. Nee, hij dacht alleen maar aan de toekomst. Al sinds jaren interesseerde het verleden hem niet meer en kon hij alleen nog maar vooruit denken!

Hij staarde naar zijn mobieltje dat naast een van de toetsenborden lag en raakte het scherm aan dat oplichtte. Hij

glimlachte toen hij de tekst van het berichtje las. Het berichtje dat zei dat hij niet langer een lid van het 'Progressive Science Committee' was.

'Sukkels...' zei hij zachtjes en wenkte zijn assistent.

'Hier... vernietig dit maar,' en hij overhandigde zijn mobieltje.

'Het is niet de bedoeling dat ze ons via dit mobieltje traceren.'

Hij dacht nog even aan het berichtje. Net als zijn mobieltje had hij het PSC toch niet meer nodig.

Natuurlijk had hij ze de kans gegeven deel te nemen aan zijn project, maar ze hadden zijn voorstel afgewezen. Sterker nog, ze hadden gelachen om zijn plannen, zijn visie en niemand had hem serieus genomen.

Er was altijd al wrijving geweest tussen hem en de andere leden van het PSC maar toen ze hem eensgezind hadden uitgelachen toen hij zijn idee presenteerde was voor voor hem de maat vol geweest. Ze hadden gewoon niet beseft dat ze gelachen hadden om iets dat de grootste doorbraak op medisch-wetenschappelijk gebied in de geschiedenis zou kunnen zijn.

Nog even en ze zouden wel anders piepen. Hij zou ze eens wat laten zien. Niemand kon hem van zijn doel afhouden!

En dan te bedenken dat dit nog maar het begin was.

Het mooiste van alles was dat alle leden van het PSC, zonder het te beseffen, hun bijdrage aan zijn project hadden geleverd. Ja, hij had op een slimme manier van hun diensten gebruik gemaakt, van hun kennis en hun ontdekkingen geprofiteerd en ook het nodige uit de kas genomen.

Hij had dat alles op zo'n geraffineerde wijze gedaan dat het nog wel even zou duren voor ze erachter zouden komen en dan zou het niets meer uitmaken. Binnenkort echter zou het door hem bijeengestolen geld op zijn en zou hij zich moeten wenden tot een andere bron om het tweede deel van zijn plan te financieren. Gelukkig was het lot hem gunstig gezind geweest en had die andere bron al toenadering tot hém gezocht, natuurlijk ook om de een of andere zelfzuchtige reden maar dat maakte hem niets uit.

Als het eerste deel van dit plan afgesloten was zou hij een ontmoeting regelen en proberen iets overeen te komen met de mysterieuze weldoener.

Hij wierp een blik op een van de schermen dat de tijd aangaf. De minuut was verstreken en het grote scherm voor hem gaf aan dat de verbinding tot stand was gebracht.

Hij ging rechtop zitten, haalde zijn vingers door het beetje witte haar dat zijn hoofd nog sierde en drukte op een toets op het toetsenbord.

Onmiddellijk verscheen het beeld van een man, bijna vijftig, in grijs kostuum met bril en keurig gekamd, zwart haar op het scherm.

De professor grijnsde.

‘Goedemiddag... minister-president, hoe maakt u het... of is dat een overbodige vraag?’

Jim zat naast zijn vader en moeder op de bank en keek en luisterde vol ongeloof naar wat de nieuwslezer op de tv te vertellen had.

‘...ongelooflijk. De op het internet opgedoken beelden zijn delen van uiterst geheime dossiers van de Nederlandse overheid. Internetproviders ontkennen ten stelligste hier ook maar iets mee te maken te hebben. Allen nemen afstand van het gebeurde en tasten volledig in het duister hoe dit heeft kunnen gebeuren of wie verantwoordelijk is. Op dit moment wordt met man en macht getracht te achterhalen hoe dit heeft kunnen gebeuren en wie hier verantwoordelijk voor is. We houden u op de hoogte en komen bij u terug zodra er nieuwe ontwikkelingen in deze zaak zijn. Dan gaan we nu over naar...’

Jim keek zijn vader aan.

‘Wat, of wie, zou daar nu weer achter zitten?’ vroeg hij, wetende dat dat voor zijn vader net zo goed een vraag was.

‘Ja, jongen,’ antwoordde zijn vader, ‘mensen die zulke dingen doen noemen ze “cybercriminelen”. Waarom ze zoiets doen is de grote vraag. Het schijnt om geheime informatie te gaan waar dan weer andere criminelen hun voordeel mee zouden kunnen doen. Deze keer ging het echter alleen nog maar om kleine delen van dossiers, alsof degene die erachter zit iets duidelijk wil maken.’

‘Hmm,’ reageerde Jim met bedenkelijk gezicht, ‘ik vraag me af

wat ze dan duidelijk willen maken. Hier moet meer achter zitten.'

Vervolgens was het Jims moeder die het woord nam.

'Genoeg nu, ik neem aan dat je nog wat wil eten voor je naar Karin gaat?'

'Zeker, ma. We gaan vanmiddag naar haar oma en komen daarna nog even langs.'

Al pratend verdwenen ze in de keuken, Jims vader al zappend voor de tv achterlatend.

Professor Braakman leunde achterover in zijn stoel met zijn vlammeende ogen gericht op het grote beeldscherm. Het gezicht van de man op het scherm had een verbaasde uitdrukking en even was het stil.

Het was de professor die die stilte uiteindelijk verbrak.

'Nogmaals goedemiddag,' sprak hij, nog steeds verheugd dat het zijn mannen gelukt was deze verbinding tot stand te brengen.

'U zult zich nu vast afvragen wie ik ben en wat ik van u wil. Uw mensen, die nu met u meekijken, zullen u het antwoord op de eerste vraag, zelfs met alle middelen die tegenwoordig tot hun beschikking staan, niet kunnen geven. Maar ik zal me ook niet aan u voorstellen. Ik kan u zien, maar u ziet mij niet. En dit zal zo blijven ook. Ook het geluid van mijn stem is vervormd om, denk ik, begrijpelijke redenen. Ik zal snel ter zake komen.'

De minister-president staarde en luisterde alleen maar terwijl de professor onvermoeid doorging.

'Er zijn nu nog teveel muren, door de overheid opgetrokken, die het mensen als ik verhinderen ongestoord hun werk te kunnen doen. Ook is er nog teveel morele en ethische weerstand vanuit de maatschappij die echter, in elk geval grotendeels, opgeheven kan worden als de overheid zich vooruitstrevender en meewerkender op zal stellen. Dan zal de massa volgen en er vanzelf minder moeite mee hebben hybriden te accepteren. Ach, minister-president, u bent geen wetenschapper, maar u weet vast dat robotica al sinds lange tijd op de mens toegepast wordt. Zij het op nog zeer beperkte schaal. Ik neem aan dat u inmiddels wel begrijpt wat ik van u